III KK 557/25

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **N. J.** i in.
skazanej z art. 191 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 16 stycznia 2026 r.,
wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Tarnobrzegu wobec skazanej N. J.
z dnia 8 kwietnia 2025 r., sygn. akt II Ka 164/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Stalowej Woli
z dnia 3 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 467/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanych N. J. i R. A., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości, podnosząc zarzut wystąpienia bezwzględnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (zarzut 1), a nadto – w części odnoszącej się do skazanej N. J. – zarzuty rażącego naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. (zarzut 2), art. 370 § 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. (zarzut 3), art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzut 4) oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (zarzut 5). Obrońca w przedmiotowej kasacji, powołując się na przepis art. 532 § 1 k.p.k., zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym skazanej N. J. – do czasu rozpoznania kasacji. W uzasadnieniu wniosku podał, że za jego uwzględnieniem przemawia *„ranga i charakter postawionych w kasacji zarzutów, wskazujących już przy wstępnej ocenie na ich oczywistą trafność, a przez to skuteczność”*. W ocenie wnioskodawcy istnieje zatem realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazaną dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinna doznać wobec *„zasadności wniesionej kasacji”*. Obrońca wskazał, że *„skutków wykonania niesłusznej kary pozbawienia wolności nie sposób już będzie odwrócić”*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji opisanej w art. 532 § 1 k.p.k., mówiącej o tym, że w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji, stanowi odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia ma tym samym charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania staje się możliwe dopiero przy łącznym spełnieniu dwóch przesłanek, tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym oraz wykazania przez wnioskującego, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18).

Wstępna analiza kasacji wniesionej na korzyść skazanej N. J. nie pozwala stwierdzić zaistnienia wyżej wskazanych okoliczności. Autor tego nadzwyczajnego środka odwoławczego podniósł co prawda zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu *ad quem*, niemniej wskazywane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie

zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Również pozostałe zarzuty nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Dotyczą one zarówno jakości przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, jak też zastrzeżeń skarżącego co do bezstronności składu organu *ad quem*, a także obiekcji co do sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego w toku postępowania apelacyjnego oraz dokonanej na tym etapie ewaluacji dowodów. Ocena zasadności tych zarzutów wymaga zatem podjęcia szczegółowej i pogłębionej analizy akt sprawy. W tej sytuacji wskazywana przez wnioskodawcę obawa, że wykonanie przez skazaną wymierzonej jej kary rodzić będzie nieodwracalne skutki, nie jest wystarczającym powodem do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Tego rodzaju okoliczność musi być bowiem powiązana ze stwierdzeniem ewidentnej, niejako „*rzucającej się w oczy*” wadliwości zaskarżonego wyroku, której – jak wskazano wyżej – Sąd Najwyższy nie dopatrzył się podczas wstępnej analizy zarzutów kasacyjnych.

Końcowo podkreślić należy, że niniejsze orzeczenie w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]